

El Pla de l'Estany

Xavi Xargay

De llamps i retaules A la comarca no hi ha prou autobusos per dedicar-los a debats de militància teològica; deu ser per això que la inspiració divina assenyala amb un llamp destructor de campanars quines són les pautes que ha de seguir el Consell Comarcal a l'hora de restaurar esglésies, retaules o frescos. Imagino que cal interpretar així que el dissabte set de febrer un llamp esqueixés el campanar de l'església de Sant Julià de Corts, i que l'endemà mateix el Consell Comarcal inaugurés la restauració -magnífica- del retaule de Santa Magdalena de Noves, a Camós, alhora que engegava una sèrie de visites dominicals guiades i explicatives -que també es troben en un llibretó bellament editat pel Consell Comarcal-. Tot i que el tracte diferent que han rebut les dues esglésies es pot deure, només, al fet que tradicionalment Santa Magdalena de Noves preservava de tempestes, veient com van les coses potser seria bo que els membres del Consell Comarcal comencessin a pensar alguna actuació a l'església de Sant Julià, més que res perquè no acabïn, ells també, llampats.

Del patrimoni musical No sé, però, si serà actuació suficient per incloure-la en un futur cicle de «Música i patrimoni», cicle que enguany, del mes de febrer al de juny, en la seva sisena temporada, ha obert les portes d'esglésies, sales i cases de Camós,

Porqueres, Fontcoberta, Cornellà i Serinyà a diverses actuacions musicals. Entre d'altres raons, penso que no serà suficient perquè l'ànima d'aquest cicle són les Joventuts Musicals de Banyoles i, encara que el Consell Comarcal hi aporta la subvenció pertinent, han de tenir molt present que no es guanya el cel ni s'eviten els llamps només amb diners, encara que hi ajuden, és clar.

Del patrimoni empresarial Banyoles fa pudor, i no de socarrim. I en fa a causa d'algunes empreses i malgrat els esforços d'aquestes empreses per evitar-ho, però com que només parlem de *mobbing* rural, ara ens passa per alt que hi ha empreses, situades fa anys i panys fora del poble primer, al polígon industrial després, que es troben assetjades per un sòl que ha esdevingut urbà. No és estrany, doncs, que vagin a buscar aires més frescos, més marítics -era Pla que comparava l'obertura del mar enfront el tancament mental de l'estany- a les illes Fèroe per fabricar-hi gelatines d'origen marí.

Del patrimoni prehistòric El meu nebot està convençut que els pladestanyencs no hem evolucionat prou. Ni retaules, ni músiques ni empreses capdavanteres; res de res: quan alguns veuen la cabana neolítica de la Draga reconstruïda, els impulsos místics que els lliguen amb els habitants encara més antics de les coves de Serinyà els aboquen de manera tan irreversible com un llamp tronat a calar-hi foc. Per tercera vegada! Davant d'això, el meu nebot opina que Darwin estava equivocad, que no hi ha evolució i que cal retornar a la fe en el déu del llamp i el càstig diví. Coses del meu nebot.

El Ripollès La Cerdanya

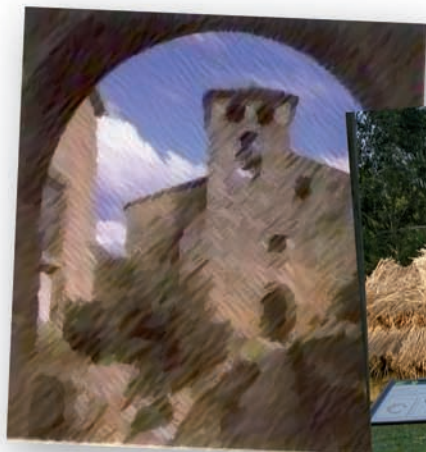
Josep M. Sebastián

No plou mai al gust de tothom

Les obres de remodelació del nucli antic de Ripoll ja estan gairebé acabades amb la plaça Gran reformada. Ara només falten els carrers adjacents. Aquesta important actuació no agrada, però, a tothom, i als que menys, als botiguers de les zones afectades. A part del perjudici que els va causar fer la campanya del Nadal passat amb els carrers en obres, ara demanen que en determinades hores els vehicles hi puguin circular i aparcar per carregar i descarregar. A causa d'aquestes obres la junta de l'associació de botiguers va dimitir en ple. Ara, nous representants del sector negocien amb l'alcaldesa mesures menys restrictives pel que fa a la circulació rodada. Només el temps dirà si ha estat una bona mesura convertir en zona de vianants el nucli antic d'una vila amb unes condicions especialment difícils quant al trànsit.

Més ripollesos a l'atur

I com passa sempre que hi ha crisi, al Ripollès, com a comarca petita i industrial, li toca rebre de valent. Actualment, dues empreses capdavanteres i històriques, Tallers Casals i Comforsa, pateixen greus dificultats. En el cas de Casals, dedicada a la fabricació i muntatge de trepants i ventiladors, es va sol·licitar un ERO que afectava tota la plantilla, 72 treballadors, i que ha estat denegat. Els treballadors es van manifestar fa uns dies en contra de les intencions de l'empresa. Ara per ara

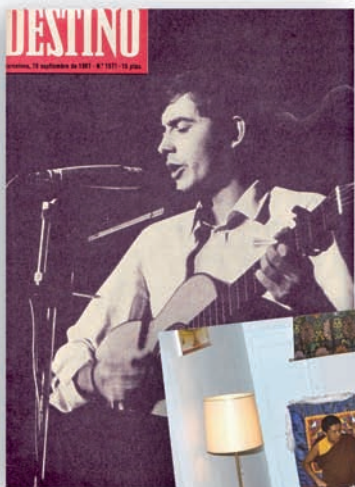
TROTAMUNDOS1955

continuen les negociacions, però no hi ha gaire optimisme respecte a la continuïtat d'una empresa que fa temps que viu moments convulsos. Pel que fa a la metal·lúrgica Comforsa, ja ha fet tres ERO que afecten també la totalitat de la plantilla. Han de fer fora de manera permanent 82 treballadors, i s'estan discutint els acomiadaments incentivats. Entre els treballadors, però, ha tornat a sorgir el nerviosisme que imperava quan Comforsa va ser una empresa capdavantera en la lluita sindical, fa vint anys. Els treballadors demanen que la Generalitat, accionista majoritari de l'empresa, hi inverteixi més.

Se'n va Serrat i vénen els budistes

El cantautor Joan Manuel Serrat es ven la seva finca del Sitjar, a Camprodon, que va adquirir l'any 1973 i on, segons havia manifestat alguna vegada, tenia la intenció de retirar-se. Sembla que ja estan pràcticament tancades les negociacions amb el centre budista de Barcelona Padma Ling, que pretén convertir les 500 hectàrees de la propietat en un centre de meditació i de pràctiques budistes únic a Europa. Fins i tot s'assegura que seria inaugurat ni més ni menys que pel mateix Dalai Lama. L'alcalde de Camprodon, Esteve Pujol, es mostra encantat amb la idea, ja que comportaria un augment de forasters al turístic Camprodon, i també pel tarannà pacífic i col·laborador que acostuma a distingir els practicants de la religió budista.

Santa Coloma de Farners i el POUM

No hi ha poble o ciutat que vulgui estar al dia que no hagi tramitat, tramiti o revisi el seu pla d'ordenació urbanística municipal, ja que aquesta és, en definitiva, l'eina d'actuació de cara al futur per tenir clar quins han de ser els espais naturals o agrícoles a conservar, on han d'anar les escoles, els centres esportius, els equipaments culturals, els llocs de culte i els serveis que facin falta, les ampliacions o restriccions que cal aplicar en el desplegament urbà i les condicions d'actuació, el sòl industrial possible, el model de comerç i l'organització de la mobilitat de la localitat. El planejament urbanístic vigent de Santa Coloma de Farners fou aprovat el 1994, i després de quinze anys cal revisar-ne, segur, algunes coses. És evident que si Santa Coloma -tot i que la seva demografia i el seu volum de negocis no la situen pas al davant de totes les poblacions selvatanes- vol mantenir amb raó el títol de capital, ho ha d'avaluar amb un desplegament que hi estigui en consonància i que condueixi a dotar-la, si cal, d'aquells serveis o centres emblemàtics que justifiquin precisament la capitalitat. El mes de gener passat l'Ajuntament va obrir un període de consulta al poble per rebre suggeriments. A final de febrer s'havien rebut ja més de 500 enquestes respostes. La Santa Coloma d'ara, d'altra banda, s'està fent cada vegada més diversa: dels seus 12.365 habitants, uns 10.000 són originaris del país -en sentit

ampli: Catalunya i Espanya- i la resta es reparteix entre marroquins (622), romanesos (490), indis (267), gambians (331) i una bona colla més que provenen de 18 països d'Amèrica (282), de 20 països de la mateixa Europa (208), de 7 països d'Àfrica (152) i també 7 d'Àsia (67) i de 2 països d'Oceania (2). Tot això compta, i configura moltes coses.

Lloret de mar i els marxants

Els lloretencs ja estan acostumats a periòdics trencaments afectius entre els marxants que s'instal·len a la vila de marina els dimarts i l'Ajuntament. I és que, progressivament, Lloret es fa gran, s'hi van construir més equipaments, i la gran quantitat de parades que impedeixen durant unes hores el trànsit en àrees concorregudes motiva nous plantejaments amb els quals, per principi, els protagonistes no estan mai d'acord. Més enllà de l'enfrontament, que s'acabarà solucionant, resulta divertit constatar que en el decurs de la història escoles i mercat ambulants han anat sempre fatalment units. En la postguerra, el mercat es feia prop del mar, a la rambla de Romà Barnés. Allà mateix, a l'antic Casino Industrial confiscat, hi havia l'escola de nois. Aquesta es va mudar a un nou edifici del carrer Oliva l'any 1965. Poc després, el carrer esmentat fou seu del mercat ambulants, fins que aquest es va traslladar al voltant del Pavelló Esportiu. El 1976 s'hi va inaugurar al costat l'escola Pere Torrent, i el 1984, a quatre passes, la Pompeu Fabra. Ara el mercat es reubica a l'avinguda del Rieral, on fa pocs anys que ja hi ha l'escola Àngels Alemany. Marxants i alumnes estan condemnats a buscar lloc on queda terreny, aquesta és la realitat. I en el fons haurien de

pensar que és un mal menor: els pares i mares, quan van a buscar els infants, aprofiten per fer la compra. Si no, potser no anirien al mercat.

